

Textul va apare în revista băcăuană, „Plumb” – în luna iunie

Mihai Eminescu, reperul absolut al spiritualității românești. Necesitatea demersului de canonizare, pentru reabilitarea marelui poet și solidarizarea spirituală a poporului român.

Motto: „M-a îngrozit faptul că românul și nu străinul a ajuns să ridice mâna asupra a tot ce avem noi mai sfânt” (Grigore Vieru).

În luna în care se omagiază - din păcate, în prea multă tăcere - 119 ani de la moartea în chinuri de martir, a marelui geniu al spiritualității românești, Mihai Eminescu, am considerat necesar a readuce în actualitate și a propune spre dezbatere un demers, care ne-ar onora pe toți iubitorii de neam, de adevăr și de cultură.

Este vorba de canonizarea lui Eminescu, demers inițiat cu ceva timp în urmă de poetul, eseistul și prozatorul de mare sensibilitate și noblețe sufletească, Gheorghe Gavrilă Copil. Consider că este în primul rând o datorie de onoare, a noastră a moldovenilor, care l-am dat din rândurile noastre, pe unicul mare român al nației române, să ne dăm acordul pentru canonizarea lui Eminescu, despre al cărui sfârșit martiric, au ieșit la iveală în ultimii ani, dovezi de netăgăduit. Pentru mulți care se îndoiesc și nu văd rostul unei astfel de propuneri, aș dori să le readuc aminte că și marele domnitor Ștefan cel Mare a fost canonizat în anul 1992, iar Eminescu, a fost și el la fel de aproape de Dumnezeu; a fost un creștin de cea mai autentică trăire, care și-a iubit semenii și a supraviețuit cu demnitate și credință atât în fața greutăților vieții, cât și în timpul anilor de martirizare, față de asasinii săi din umbră, sau văzuți, care i-au grăbit voit moartea. Eminescu, s-a jertfit pentru adevăr, având tăria sfinților și n-a urât pe nimeni, dar nici nu a renunțat la adevăr. Și cum bine spunea un prelat, „considerăm bine venită, în zilele noastre, cunoașterea vieții și credinței și chiar cercetarea dosarelor și proclamarea solemnă a canonizării celor care și-au dat viața, pentru adevăr, credință și libertate, pentru a nu ni se reproșa mereu că nu avem sfinți sau că evlavia poporului nostru, nu a rodit în țărâna lui Hristos”. Pentru luare aminte și convingere, propun tuturor celor interesați de această temă, mărturiile inedite despre „Eminescu, ca om religios”, ale regretatei Zoe Dumitrescu Bușulengă-cercetător în istoria literaturii și eminescolog de prestigiu, precum și luările de cuvânt în cadrul conferinței „Ortodoxia românească și Mihai Eminescu”,

organizată la Paltul Patriarhiei, cu binecuvântarea Patriarhului Teoctist, la comemorarea în 2002, a 111 ani de la trecerea poetului, la cele veşnice. „ Mulţi, poate mult prea mulţi, consideră că trebuie să-l denigreze astăzi pe Eminescu. Theodor Codreanu, a scris <<A doua sacrificare a lui Eminescu>>. Eu aş zice că au fost trei sacrificări: prima în timpul vieţii lui, când era privit de contemporanii săi ca o ciudăţenie. El venea ca un mare întemeietor de limbă poetică, venea ca un european. Este primul mare poet european al României! A doua a fost în anii 50, când sovieticii aveau în plan să ne rezeze rădăcinile. Şi a treia, se întâmplă în momentul de faţă, promovată, din păcate, dinspre vest, ceea ce e o mare tristeţe. Eu înţeleg globalizarea, integrarea, dar nu fără identitate. A încerca să dărâmi acest <<monument>> - închinat, de alţii, în cinstea lui – înseamnă să-ţi ignori tu puterile tale, de nevrednică şi mărunţă creatură. Şi ceea ce e cel mai grav, să loveşti în valorile culturii tale tradiţionale. Asta nu înseamnă să te integrezi într-o cultură europeană, căci fără aceste valori nu vom putea niciodată supravieţui”, spunea pe bună dreptate, Zoe Dumitrescu Buşulenga.

Şi I.P.S.Bartolomeu Valeriu Anania, teolog de marcă, dar şi poet, prozator şi dramaturg, pornind de la afirmaţia fundamentală a lui Eminescu precum că, „ Biserica Ortodoxă este maica spirituală a poporului român”, a precizat în conferinţa de care am amintit că, religiozitatea eminesciană, trebuie căutată mai degrabă în „ sensibilitatea poetului”, în „ focarele sale lirice”, dar şi în mărturiile biografice, decât în gândirea sa teoretică şi că nu e cazul să facem din Eminescu, un „ poet religios”, ci doar a decela prezenţa factorului religios în viaţa şi creaţia sa. Poetul Adrian Păunescu, spunea: „Eminescu trebuie şi va fi canonizat în perspectiva ridicării urgente a acestei naţii la condiţia ei spirituală exemplară. Fără Eminescu, şi <<steaua noastră dintre stele ar cădea>>. Dacă nu a fost în totalitate un sfânt prin toate cele ce le-a trăit şi făcut în viaţa pasageră, Eminescu este un sfânt al calendarului eternităţii româneşti”, iar scriitorul Ioan Groşan, afirma scurt şi la subiect: „ Sânt de accord cu ideea de canonizare, Chiar dacă sună ca o sintagmă comunistă, Eminescu este şi cred că va fi farul călăuzitor al spiritualităţii româneşti”. Ar fi timpul să ne trezim din amorţeala care ne-a cuprins spiritele, să ne solidarizăm cu adevăraţii români şi să luăm atitudine faţă de denigrarea marilor valori naţionale, pentru că aşa cum spunea marele actor, scenarist şi regizor Dan Puric, „Trebuie să ne reaşezăm. Formele vor veni. Deocamdată, sânt importante vocile, nucleele şi atitudinea. România are de ales astăzi între două atitudini: una de încolonare, fără creier şi fără şira spinării, în aşteptarea unei presupuse mântuiri venite de la o structură izbăvitoare, numită UE; alta deschisă, adevărată, de tip creştin, în care ne asumăm adevărul şi îl mărturisim, construind pe el”.

Asasinarea operei eminesciene, continuă prin lipsa noastră de cinstire a marelui român Mihai Eminescu, prin lipsa voită de informare asupra operei, a luptei și a dorințelor sale pentru sfântul neam românesc. În prezent, tânăra generație, nu cunoaște mai nimic despre titanica activitate culturală, politico-socială și jurnalistică a lui Eminescu, ci doar câte ceva despre poezia și despre nebunia poetului, care i-a adus chipurile, moartea. Dacă ne gândim la modul cum este predat Eminescu în școli, ca „ Poetul nepereche”, „ Cel mai mare poet”, „ Personalitate completă a culturii românești” și dacă mai adăugăm la zecile de epitete și interminabilele comentarii pe care elevii trebuie să le înghită cu toptanul, fără prea multe întrebări, avem o imagine a modului defectuos și dezastruos, în care este de regulă, perceput Eminescu de către tineri. De la momentul anihilării sale și până în zilele noastre, Eminescu a fost cunoscut de toată lumea drept „ marele poet”, „ poetul național al României”, ștergându-se aproape complet opera sa ziaristico-politică, la fel de valoroasă și bogată, ca cea poetică. Lovit în timpul vieții și martirizat pentru că milita pentru o Românie Mare, Eminescu este astăzi iarăși asasinat, cea mai favorabilă atitudine a majorităților lașe și cuminiți și a elitei intelectuale de azi față de el, fiind prezentarea, în fapt, marginalizarea sa ca poet și ca luptător neobosit pentru marile idealuri ale neamului românesc.

Canonizarea lui Eminescu, va fi oricum, un proces de durată, dar chiar și așa, sântem datori să ni-l asumăm ca sfânt, iar acest fenomen este unul întru totul dogmatic, acceptat de Biserică, un fenomen care trebuie să cuprindă întreaga țară, pentru trezirea din amorțeală, pentru renașterea spirituală a poporului roman. Eu unul, solidar cu adevărații români, voi declanșa procedura de strângere de semnături pentru sfințirea lui Eminescu, încredințat că marele nostru poet va fi în cele din urmă canonizat, pentru că, așa cum mărturisea Gheorghe Gavrilă Copil, „ Adunarea de semnături este o modalitate de înțelegere și solidarizare, prin Eminescu, între românii din marea familie a Neamului Românesc. Cine-și iubește propriul neam, este în normalitate. Numai iubind pe cei din jurul tău, iubirea ta devine o realitate și nu o închipuire, putând ajunge și la ceilalți oameni, din lumea în care trăim. Să nu se producă nici o neînțelegere, semnează doar cine vrea. Unii vor semna mâine, sau ei înșiși vor aduna semnături. Conștiința apartenenței la Neamul Românesc și la Eminescu răsare din adâncimile sufletești ale românilor, ca o floare de luminnă. E un fenomen românesc în derulare sub ochii noștri, iar prezentul și viitorul acestui neam, depind în mod decisiv de capacitatea lui spirituală”.

Prin aceste câteva rânduri, nu am dorit decât să lansez o provocare pentru o dezbatere serioasă a demersului prezentat, cu speranța că ne vom

implica până la urmă cu toții în sprijinul legiferării propunerii de canonizare a celui mai mare nume al spiritualității românești, MIHAI EMINESCU. Pentru că, noi cu toții, avem această sfântă datorie față de marile valori ale neamului nostru, care ne călăuzesc prin însemnele divinității. Iar Eminescu, este unul dintre ele.

Romulus Dan Busnea * 12.06.2008

*Romulus Dan Busnea, redactor Ziarul de Bacău și colabrador al revistelor culturale, „Ateneu”, „ Plumb”, „ Credința Ortodoxă” și coordonator al revistei școlare „ Pași spre viitor”, a Colegiului „ C.Negri” din Tîrgu Ocna.

Tel. 0730-039 131; 0234-348 791